

The Impact of the Substance Abuse Prevention Program using the S.E.C.U.R.E. Model on Knowledge, Attitudes, and Behaviors in the Prevention of Substance Addiction among Elementary School Students¹

Sirirat Janyarat² and Pitchada Prasittichok^{3*}

Received: August 11, 2023 Revised: October 18, 2023 Accepted: December 18, 2023

Abstract

The problem of drug addiction has been a serious threat in Thai society for a long time. The purpose of this research is to study the effectiveness of the S.E.C.U.R.E. Model-based prevention program on knowledge, attitudes, and behaviors in preventing substance abuse in the post-experiment phase between the experimental and control groups, using experimental research. The sample group consisted of 60 primary school students, randomly divided into an experimental group of 30 and a control group of 30, using group randomization. The research tools included basic information questionnaires, assessments of knowledge in substance abuse prevention, assessments of attitudes towards substance abuse prevention, assessments of behaviors in substance abuse prevention, and the substance abuse prevention program using the S.E.C.U.R.E. model. Data were analyzed using the analysis of variance and covariance. The study found that after the experiment, students in the experimental group had significantly higher knowledge and attitudes towards substance abuse prevention than students in the control group at a significance level of .05. However, there was no significant difference in the behavior of substance abuse prevention between the experimental and control groups at a significance level of .05. This S.E.C.U.R.E. Model substance abuse prevention program can be applied by organizations and individuals working with drug addiction prevention in children and adolescents to suit the nature of learning and context in the area.

Keywords: Elementary school students, substance addiction, substance addiction prevention

¹ This paper submitted in partial fulfillment of research project “The Impact of the Substance Abuse Prevention Program using the S.E.C.U.R.E. Model on Knowledge, Attitudes, and Behaviors in the Prevention of Substance Addiction among Elementary School Students”

² Lecturer, Innovative Learning Center, Srinakharinwirot University. Email: siriratj@g.swu.ac.th

³ Lecturer, Behavioral Science Research Institute, Srinakharinwirot University. Email: pitchada@g.swu.ac.th

*** Corresponding author:**

Pitchada Prasittichok, Behavioral Science Research Institute, Srinakharinwirot University. Email: pitchada@g.swu.ac.th

ผลของโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ที่มีต่อความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการป้องกันการติดสารเสพติด สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา¹

สิริรัตน์ จรรย์รัตน์² และพิชชาดา ประสทธิโชค^{3*}

บทคัดย่อ

ปัญหาเสพติดเป็นภัยร้ายแรงในสังคมไทยมาเป็นระยะเวลานาน ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ที่ส่งผลต่อความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการป้องกันการติดสารเสพติดในระยะหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาจำนวน 60 คน โดยสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีคัดเลือกสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ข้อมูลพื้นฐาน แบบประเมินความรู้ในการป้องกันการติดสารเสพติด แบบประเมินเจตคติต่อการป้องกันการติดสารเสพติด แบบประเมินพฤติกรรมการป้องกันการติดสารเสพติด และโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุคูณ ผลการศึกษาพบว่า ภายหลังจากทดลอง กลุ่มทดลองมีความรู้และเจตคติในการป้องกันการติดสารเสพติดมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่พฤติกรรมการป้องกันการติดสารเสพติดของกลุ่มทดลองไม่มีความแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หน่วยงานและบุคคลที่สนใจทำงานเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาเสพติดในเด็กและเยาวชนสามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับธรรมชาติในการเรียนรู้และบริบทในพื้นที่ได้

คำสำคัญ: นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา การติดสารเสพติด การป้องกันการติดสารเสพติด

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเรื่อง “ผลของโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ที่มีต่อความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการป้องกันการติดสารเสพติด สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา”

² อาจารย์ สำนักนวัตกรรมการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อีเมล: siriratj@g.swu.ac.th

³ อาจารย์ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อีเมล: pitchada@g.swu.ac.th

* ผู้ประพันธ์บรรณกิจ

พิชชาดา ประสทธิโชค สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อีเมล: pitchada@g.swu.ac.th

ที่มาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

ในปัจจุบันปัญหาหายาเสพติดนับว่าเป็นภัยที่ร้ายแรงและเรื้อรังมาอย่างยาวนาน ทำให้เกิดความเสียหายทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อตัวผู้เสพ ครอบครัว สังคม และประเทศ โดยทุกภาคส่วนได้ให้ความสำคัญและดำเนินการปราบปรามและจับกุมขบวนการค้ายาเสพติดอย่างจริงจังและเข้มงวด แต่ปัญหาหายาเสพติดกลับมีแนวโน้มการแพร่ระบาดที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชน (Layman et al., 2022) ดังเช่น จากรายงานสถานการณ์ปัญหาหายาเสพติดทั่วโลกของสำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office on Drug and Crime) พบว่า ประชากรทั่วโลกกำลังเผชิญกับวิกฤตการแพร่ระบาดปัญหาหายาเสพติดที่รุนแรงอย่างต่อเนื่อง (United Nations Office on Drug and Crime, 2023) สอดคล้องกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของปัญหาหายาเสพติดในประเทศไทยที่มีความรุนแรงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนถึงอยู่ในขั้นวิกฤต โดยเฉพาะกรุงเทพมหานคร (Srisengthong, 2019) อีกทั้งมีการขยายตัวของการผลิตยาเสพติดและการค้ายาเสพติดในปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศได้เข้ามามีบทบาทอย่างมาก ทำให้ผู้ค้ายาเสพติดได้นำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการติดต่อและซื้อขายยาเสพติด ทำให้ผู้เสพยาเสพติดสามารถเข้าถึงยาเสพติดได้ง่ายขึ้น ผู้เสพยาใหม่จะเข้าสู่วงจรยาเสพติดมากขึ้น โดยเฉพาะในเด็กและเยาวชน สารเสพติดที่เด็กและเยาวชนนิยมเสพยามากที่สุด ได้แก่ กระท่อม ยาระงับประสาท กัญชา และยาบ้า (Kanato & Leyatikul, 2023) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชนสามารถแบ่งออกเป็น 3 ปัจจัยหลัก ได้แก่ 1) ปัจจัยส่วนบุคคล เช่น ช่วงวัย โดยเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษา เป็นช่วงวัยที่อยากรู้อยากลองและถูกชักจูงได้ง่าย อาจเนื่องจากการพัฒนาการสมองด้านการบริหารจัดการ (Executive function) ยังไม่สมบูรณ์ ทำให้ขาดการคิดวิเคราะห์และยับยั้งชั่งใจที่เหมาะสม เด็กและเยาวชนจึงมีความเสี่ยงในการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้ง่าย การขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องยาเสพติด เจตคติที่มีต่อการใช้ยาเสพติดที่ไม่เหมาะสม ปัญหาสภาวะทางจิตใจ 2) ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม และ 3) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม การขาดการส่งเสริมสร้างภูมิคุ้มกันในการป้องกันปัญหาหายาเสพติด เป็นต้น (Nawi et al., 2021)

จากทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า การป้องกันปัญหาหายาเสพติดในเด็กและเยาวชนต้องอาศัยความร่วมมือกันในทุกภาคส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานศึกษา ส่วนใหญ่เน้นโปรแกรมหรือกระบวนการสร้างความรู้และความรู้สึกหวาดกลัวต่อพิษภัยของยาเสพติดจากสื่อการเรียนรู้ อาทิเช่น ภาพอวัยวะที่ถูกทำลายอย่างน่ากลัว ยาเสพติดบางชนิดอาจต้องใช้ระยะเวลายาวนานในการส่งผลกระทบต่ออวัยวะและเสริมสร้างทักษะชีวิตในด้านต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ตามโปรแกรมหรือกระบวนการดังกล่าวยังไม่เพียงพอในการก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่มีประสิทธิภาพมากนัก (Bourduge et al., 2022) อีกทั้งเด็กและเยาวชนไม่ได้ตระหนักถึงผลกระทบที่จะเกิดกับตนเอง การป้องกันปัญหาหายาเสพติดสำหรับเด็กและเยาวชนจึงควรสร้างภูมิคุ้มกัน เปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนได้มีส่วนร่วม ทั้งในการตัดสินใจ วางแผน ปฏิบัติ และติดตามประเมินผลในการเรียนรู้ของตนเอง นอกจากนั้นควรส่งเสริมให้มีการเรียนรู้การรักตนเองและสร้างเจตคติที่เหมาะสมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาหายาเสพติด เพื่อป้องกันปัญหาหายาเสพติดอย่างยั่งยืน (Akça & Turan, 2023)

คณะผู้วิจัยจึงได้พัฒนาโปรแกรมป้องกันการติดยาเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาในการป้องกันปัญหาเสพติด สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โดยมีพื้นฐานมาจากแนวคิดการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (Creativity based learning) ของ Ruechaipanit (2015) ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่นำปัญหามาเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนค้นหาสาเหตุ และกลไกของการเกิดปัญหานั้น ค้นคว้าความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับปัญหาด้วยตนเอง เพื่อนำไปสู่การระบุประเด็นปัญหาและแก้ปัญหาด้วยวิธีที่แปลกใหม่โดยผ่านกระบวนการกลุ่ม จากการใช้สถานการณ์ปัญหาที่เกิดขึ้นจริงเป็นบริบทของการเรียน และการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลัก PERMA Model ตามแนวคิดจิตวิทยาเชิงบวกของ Seligman (2011) ซึ่งเป็นการจัดประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่ช่วยเสริมสร้างสุขภาวะและการใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่าและมีความสุข รวมทั้งเกิดการตระหนักเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น ผลงานวิจัยที่ได้จะสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันและป้องกันปัญหาเสพติดสำหรับเด็กและเยาวชน พร้อมทั้งนำเสนอเป็นนโยบายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้มีการส่งเสริมและสนับสนุนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมป้องกันการติดยาเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ที่มีต่อความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการป้องกันการติดยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดการป้องกันการติดยาเสพติด

นักวิชาการได้ให้ความหมายของการป้องกันการติดยาเสพติดไว้จำนวนมาก เช่น Medina-Mora (2005) ได้ให้ความหมายของการป้องกันการติดยาเสพติด คือ การมีความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงหรือไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด สอดคล้องกับ Siriwatanamethanon et al. (2012) ได้ให้ความหมายของการป้องกันการติดยาเสพติด คือ ความสามารถของบุคคลทั้งทางความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติด และเช่นเดียวกับ Substance Use Prevention Services (2022) ได้เสนอว่า การป้องกันการติดยาเสพติด หมายถึง ความสามารถของแต่ละบุคคลในการลดความเสี่ยงในการเข้าไปพัวพันกับการใช้สารเสพติด ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้การป้องกันการติดยาเสพติด หมายถึง การมีองค์ความรู้และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดที่ถูกต้อง เจตคติที่ดีในการป้องกันปัญหาเสพติดให้กับเยาวชน และพฤติกรรมในการป้องกันตนเองและหลีกเลี่ยงไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

การป้องกันการติดยาเสพติดสามารถแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่

1. ความรู้ในการป้องกันการติดยาเสพติด หมายถึง แนวคิด หรือ เนื้อหาสาระเกี่ยวกับยาเสพติด ได้แก่ สาเหตุที่ทำให้ติดยาเสพติด โทษหรือพิษภัยของยาเสพติด และวิธีการป้องกันยาเสพติด เพื่อให้สามารถเผชิญหรือรู้จักหลีกเลี่ยง ต่อสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด
2. เจตคติที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติด หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการป้องกันการ

ติดสารเสพติดซึ่งแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ 1) เจตคติที่พึงประสงค์ต่อการป้องกันการติดสารเสพติด หมายถึง การแสดงท่าที ความรู้สึกพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบ สนับสนุน ปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ และ 2) เจตคติที่ไม่พึงประสงค์ต่อการป้องกันการติดสารเสพติด หมายถึง การแสดงท่าทีความรู้สึกไม่พึงพอใจไม่เห็นด้วยไม่ยินดีไม่ร่วมมือ และไม่ปฏิบัติตาม

3. พฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติด หมายถึง การแสดงออกหรือการกระทำต่าง ๆ ให้สามารถเผชิญหรือรู้จักการหลีกเลี่ยงต่อสภาวะการณ์ที่เสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด โดย การศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับโทษและพิษภัยของยาเสพติดและครอบคลุมถึงพฤติกรรมในการปฏิเสธ เมื่อถูกชักชวนให้เสพยาเสพติด

จากเอกสารและงานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า ความรู้ในการป้องกันการติดสารเสพติดเป็นตัวแปรที่สำคัญที่ส่งผลให้บุคคลเกิดเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการติดสารเสพติด นำไปสู่พฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติดในเด็กและเยาวชนได้ภายใต้การขัดเกลาทางสังคมที่เหมาะสม Chotiwarangkul (2022) พบว่า ผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญ่ขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ทำให้มีเจตคติต่อยาเสพติดที่ไม่เหมาะสม ทำให้ตัดสินใจและมีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดขึ้นได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการป้องกันการติดสารเสพติดสำหรับเด็กและเยาวชน

จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา แนวทางในการส่งเสริมการป้องกันปัญหาเสพยาเสพติดสำหรับเด็กและเยาวชน ส่วนใหญ่เป็นการจัดกิจกรรมให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดร่วมกับพัฒนาทักษะชีวิต เช่น งานวิจัยของ Warren et. al. (2012) ได้ทำการศึกษาการจัดกิจกรรมจากประสบการณ์เชิงสร้างสรรค์ 5 กิจกรรม ที่ใช้ในการสอนเรื่องยาเสพติด โดยบูรณาการกิจกรรมเข้ากับหลักสูตรในห้องเรียนและดำเนินการทุกสัปดาห์ และจากการสอบถามนักเรียนหลังจากร่วมกิจกรรม นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการเรียนรู้จากการจัดประสบการณ์เชิงสร้างสรรค์ในเรื่องยาเสพติดสามารถส่งผลดีต่อเจตคติที่มีต่อการเสพยาเสพติดและต่อบุคคลที่ติดยาเสพติด การทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบของ Tremblay et al. (2020) จากงานวิจัยจำนวน 90 เรื่อง พบว่าโปรแกรมในการส่งเสริมการป้องกันปัญหาเสพยาเสพติดสำหรับเด็กและเยาวชนสามารถจัดประเภทออกมาได้ทั้งหมด 16 โปรแกรม โดยโปรแกรมที่ได้รับความนิยมและนำมาศึกษา ได้แก่ การศึกษาเพื่อต่อต้านการใช้ยาเสพติดในเด็กนักเรียน (Drug Abuse Resistance Education หรือ D.A.R.E) การอบรมในการต่อต้านยาเสพติดผ่านประสบการณ์การเรียนรู้ในการทำโครงการสำหรับเยาวชน (Project Adolescent Learning Experiences Resistance Training) การอบรมทักษะชีวิต (Life Skills Training) โดยมุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีความรู้ มีทักษะตัดสินใจเอาตัวรอดจากยาเสพติด และรู้จักที่จะปฏิเสธยาเสพติดได้ด้วยตนเอง แต่ถึงอย่างไรก็ตามโปรแกรมในการส่งเสริมการป้องกันปัญหาเสพยาเสพติดสำหรับเด็กและเยาวชนจะมีประสิทธิภาพได้ นักเรียนจะต้องได้รับการส่งเสริมอย่างต่อเนื่องจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

โปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model

โปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ในการวิจัยครั้งนี้มีพื้นฐานมาจากแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์และหลัก PERMA ตามแนวคิดจิตวิทยาเชิงบวก ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นคุณลักษณะที่เป็นจุดแข็งของผู้เรียนเป็นฐานเพื่อสร้างเสริมสุขภาวะและส่งเสริมการป้องกันการติดสารเสพติดของ

นักเรียน โดยแต่ละแนวคิดมีรายละเอียด ดังนี้

แนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ (Creativity-Based Learning: CBL)

การจัดการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ถูกพัฒนาขึ้นโดย Ruechaipanit (2015) ที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยมีผู้สอนทำหน้าที่เป็นโค้ชคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิด ค้นคว้า และนำเสนอด้วยตนเอง แทนที่จะรอรับความรู้ผ่านการบรรยายแบบดั้งเดิม การจัดการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ถูกพัฒนาและต่อยอดมาจากการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning) โดยการจัดการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์จะเน้นการสร้างแรงบันดาลใจ กระตุ้นความอยากรู้ให้กับนักเรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนค้นหาทางแก้ปัญหาที่ตนเองสนใจด้วยตนเองและนำเสนอผลงานด้วยวิธีการต่าง ๆ อย่างสร้างสรรค์ รวมทั้งใช้การวัดและประเมินผลเพื่อการเรียนรู้และพัฒนามากกว่าการตัดสินในรูปแบบที่หลากหลายและเหมาะสมกับเป้าหมายการเรียนรู้ที่ตั้งไว้

กระบวนการในการจัดการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์มี 5 ขั้นตอน (Phuangphae, 2017) ดังนี้

1. การกระตุ้นความสนใจให้กับนักเรียน เป็นการจัดการกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและอยากที่จะเรียนรู้โดยให้สอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้และเนื้อหาที่จะสอน ผ่านสื่อและกิจกรรมต่าง ๆ
2. การตั้งปัญหาและแบ่งกลุ่มตามความสนใจ เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ค้นคว้า รวบรวมข้อมูล แยกแยะ และสร้างเป็นความรู้ด้วยตนเองผ่านการตั้งปัญหาและการแก้ปัญหาตามความสนใจ นำไปสู่ความพร้อมที่จะรับความรู้ที่น้อยอย่างเต็มที่
3. การค้นคว้าและฝึกปฏิบัติ เป็นการที่นักเรียนช่วยกันระดมสมองในการคิดและค้นหาคำตอบจากแหล่งข้อมูลต่างๆ แล้วนำมาสร้างเป็นองค์ความรู้ที่เชื่อมโยงหัวข้อการเรียนรู้ เพื่อมองให้เห็นกระบวนการ กลไก และระบบ ผ่านการใช้คำถามในการกระตุ้นให้คิดและเกิดการเรียนรู้
4. การนำเสนอและวิจารณ์แบบสร้างสรรค์ เป็นการนำเสนอผลงานที่นักเรียนแต่ละกลุ่มได้ไปค้นคว้าในรูปแบบที่หลากหลายตามความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละกลุ่ม ภายหลังจากที่แต่ละกลุ่มนำเสนอเสร็จ ผู้สอนหรือผู้จัดกิจกรรม ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมซักถามและแสดงความคิดเห็น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน
5. การประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียน เป็นการวัดผล ทั้งทางด้านความรู้ เจตคติ และทักษะ และรายงานให้นักเรียนรับทราบ เพื่อพัฒนาตนเอง

หลัก PERMA Model ตามแนวคิดจิตวิทยาเชิงบวก (Positive Psychology)

ในปัจจุบันได้มีการนำแนวคิดจิตวิทยาเชิงบวกมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนมากขึ้น โดยเน้นให้ความสำคัญกับการค้นหาแนวทางในการเสริมสร้างจุดแข็งของบุคคลเป็นศูนย์กลางเพื่อพัฒนาให้บุคคลมีความสุขสมบูรณ์ นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนโดยให้หลักจิตวิทยาเชิงบวกช่วยส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนรู้ให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้และการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ การพัฒนาให้บุคคลมีความสุขและมีสุขภาพที่ดีได้นั้น Seligman (2011) ได้เสนอ หลัก PERMA โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. สภาวะของความรู้สึกทางบวก (Positive Emotion) เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจอารมณ์เชิงบวก และมีแนวทางการใช้ชีวิตอย่างสร้างสรรค์และสมดุลระหว่างอารมณ์เชิงบวกและลบด้วยบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนได้รับการยอมรับและการเสริมแรงที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน ทำให้นักเรียนเกิดอารมณ์เชิงบวก

ส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ กล้าแสดงออก รู้จักคุณค่าในตนเอง รัก และวางแผนอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายตนเองเป็นสำคัญ นำไปสู่การป้องกันตนเองให้ห่างไกลจากยาเสพติดโดยมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. การมีส่วนร่วม (Engagement) เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้หรือทำกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะความสามารถที่ท้าทายและสอดคล้องกับความสนใจใคร่รู้ของนักเรียน ทำให้เกิดความรู้สึกเพลิดเพลินในการเรียนรู้ และเห็นคุณค่าของตนเอง รวมทั้งสามารถทำงานอย่างมีความสุขด้วยความมานะอดทนจนบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

3. การมีความสัมพันธ์ที่ดี (Relationship) เป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่เป็นมิตร ระหว่างผู้สอนหรือวิทยากรกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเอง นอกจากนั้นควรจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเชิงบวก ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้และการแบ่งปันน้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

4. สิ่งเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaning) เป็นการจุดประกายให้นักเรียนเห็นความสำคัญของสิ่งที่ได้เรียนรู้ที่มีความหมาย ทั้งตนเองและผู้อื่น ทั้งในระยะสั้นและยาว ส่งผลให้นักเรียนเกิดความพยายามในการเรียนรู้และทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ด้วยตนเองอย่างมีความสุข

5. การบรรลุถึงเป้าหมาย (Accomplishment) เป็นการสนับสนุนให้นักเรียนกล้าที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาหรืออุปสรรคต่างๆ ที่ท้าทาย รวมทั้งการรับมือกับความผิดหวัง จนสามารถบรรลุถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ ด้วยความสามารถของตน ซึ่งจะนำมาสู่ความภาคภูมิใจและเกิดการเติบโตอย่างมีคุณค่า

จากแนวคิดและหลักการข้างต้น ทำให้ได้โปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ซึ่งประกอบด้วย 6 ขั้นตอน โดยมีรายละเอียด ดังตาราง 1 และภาพประกอบ 1 ดังนี้

ภาพประกอบ 1

โปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model

ตาราง 1

โปรแกรมป้องกันการติตสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model

S.E.C.U.R.E Model	การจัดการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์	หลัก P.E.R.M.A
<p>1) การกระตุ้นความสนใจให้กับผู้เรียน (Stimulation) โดยนักเรียนถูกกระตุ้นความสนใจด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ผ่านการตั้งคำถามจากประเด็นข่าวหรือเรื่องที่ถูกพูดถึงในสังคมที่นักเรียนสนใจเกี่ยวกับสารเสพติด เพื่อนำมาสู่การศึกษาค้นคว้า ด้วยบรรยากาศในการเรียนรู้เชิงบวก ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและอยากที่จะเรียนรู้ในการป้องกันตนเองจากยาเสพติด</p>	<p>การกระตุ้นความสนใจให้กับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและอยากที่จะเรียนรู้ ผ่านสื่อและกิจกรรมต่างๆ ผ่านสื่อและกิจกรรมต่างๆ เช่น การใช้เหตุการณ์ที่เป็นเกี่ยวข้องหรือสิ่งที่น่าสนใจ การเล่นเกม กิจกรรมหรือสื่อมัลติมีเดียมาเป็นตัวกระตุ้น</p>	<p>จัดการเรียนรู้ด้วยบรรยากาศในการเรียนรู้เชิงบวก ทำให้นักเรียนได้รับการยอมรับและการเสริมแรงที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน ทำให้นักเรียนเกิดอารมณ์เชิงบวก ส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ รู้จักคุณค่าในตนเอง นำไปสู่การป้องกันตนเองให้ห่างไกลจากยาเสพติดอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น</p>
<p>2) การมีส่วนร่วมของผู้เรียนในการเรียนรู้ (Engagement) โดยนักเรียนได้ทำการสืบค้นข้อมูลและศึกษาข้อมูลในการป้องกันการติตสารเสพติดตามความสนใจของตนเองและกลุ่มเพื่อนอย่างเพลิดเพลิน โดยมีผู้สอนคอยดูแลและให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด</p>	<p>การตั้งปัญหาและแบ่งกลุ่มตามความสนใจ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ค้นคว้า รวบรวมข้อมูล แยกแยะ และสร้างเป็นความรู้ด้วยตนเอง นำไปสู่ความร่วมมือที่จะรับความรู้นั้นอย่างเต็มที่</p>	<p>นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้หรือทำกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะความสามารถที่ท้าทายและสอดคล้องกับความสนใจใคร่รู้ของนักเรียน ทำให้เกิดความรู้สึกเพลิดเพลินในการเรียนรู้ และเห็นคุณค่าของตนเอง รวมทั้งสามารถทำงานอย่างมีความสุขด้วยความมานะอดทนจนบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้</p>
<p>3) การเรียนรู้แบบร่วมกัน (Collaborative Learning) ในระดมสมองคิดและค้นหาคำตอบในการป้องกันตนเองจากยาเสพติด จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ภายใต้วามสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างผู้สอนหรือวิทยากรกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเอง</p>	<p>การค้นคว้าและฝึกปฏิบัติ เป็นการที่นักเรียนช่วยกันระดมสมองในการคิดและค้นหาคำตอบจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ แล้วนำมาสร้างเป็นองค์ความรู้ที่เชื่อมโยงหัวข้อการเรียนรู้ เพื่อมองเห็นกระบวนการ กลไก และระบบ ผ่านการใช้คำถามในการกระตุ้นให้คิดและเกิดการเรียนรู้</p>	<p>การสร้างความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างผู้สอนหรือวิทยากรกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเอง นอกจากนั้นควรจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเชิงบวก ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้และการแบ่งปันน้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน</p>
<p>4) การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เชิงรุก (Using active learning instructional strategies) ในการเรียนรู้ที่จะป้องกันตนเองจากยาเสพติด</p>		

ตาราง 1 (ต่อ)

5) การรายงานผลงาน (Report) ในรูปแบบที่หลากหลายตามความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละกลุ่ม พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมชั้นได้ซักถามและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันในการป้องกันตนเองจากยาเสพติด	การนำเสนอและวิจารณ์แบบสร้างสรรค์ เป็นการนำเสนอผลงานที่นักเรียนแต่ละกลุ่มได้ไปค้นคว้าในรูปแบบที่หลากหลายตามความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละกลุ่ม ภายหลังจากที่แต่ละกลุ่มนำเสนอเสร็จ ผู้สอนหรือผู้จัดกิจกรรม ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมชั้นได้ซักถามและแสดงความคิดเห็น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน	สิ่งเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaning) เป็นการจุดประกายให้นักเรียนเห็นความสำคัญของสิ่งที่ได้เรียนรู้ที่มีความหมาย ทั้งตนเองและผู้อื่น
6) การประเมินผล (Evaluation) และให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อนักเรียนได้นำกลับมาพัฒนาตนเองในการป้องกันตนเองจากยาเสพติด และเมื่อนักเรียนสามารถบรรลุถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ด้วยความสามารถของตน นำมาสู่ความภาคภูมิใจและเกิดการเติบโตอย่างมีคุณค่า	การประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเป็นการวัดผล ทั้งทางด้านความรู้ เจตคติ และทักษะ และรายงานให้นักเรียนรับทราบ เพื่อพัฒนาตนเอง	การบรรลุถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ด้วยความสามารถของตน ซึ่งจะนำมาสู่ความภาคภูมิใจและเกิดการเติบโตอย่างมีคุณค่า

โปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model นี้สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมการป้องกันปัญหาเสพติดให้กับเด็กและเยาวชนได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

สมมติฐานการวิจัย

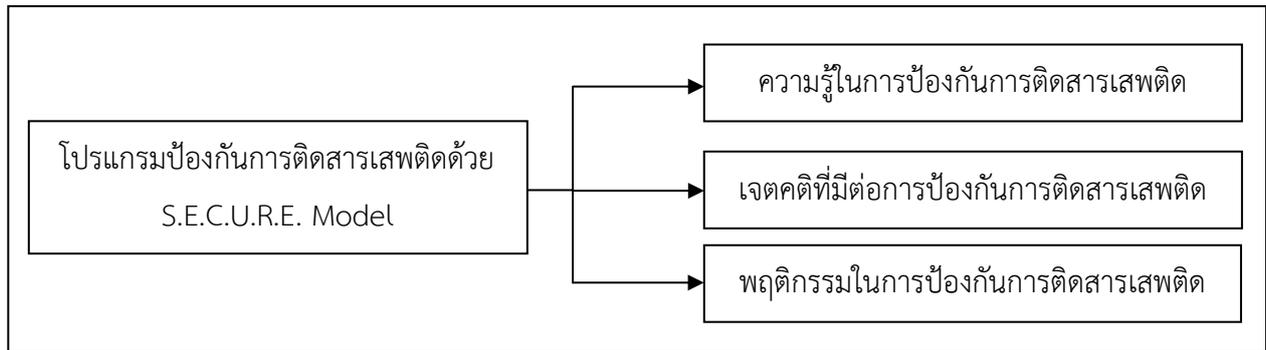
ภายหลังการทดลอง นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model มีความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติดมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการศึกษาผลของโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ที่มีต่อความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติด สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาครั้งนี้ โปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ในการวิจัยครั้งนี้มีพื้นฐานมาจากแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ของ Ruechaipanit (2015) และหลัก PERMA ตามแนวคิดจิตวิทยาเชิงบวกของ Seligman (2011) ในขณะที่การป้องกันการติดสารเสพติดสามารถแบ่งออกเป็น 3 ตัวแปร ได้แก่ 1) ความรู้ในการป้องกันการติดสารเสพติด 2) เจตคติที่มีต่อการป้องกันการติดสารเสพติด และ 3) พฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติด ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experimental design) โดยมีการสุ่มสองกลุ่ม (Naiyaphat, 2005)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาในระดับช่วงชั้นที่ 2 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 5,042 คน
กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาในระดับช่วงชั้นที่ 2 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน จากการคำนวณกลุ่มตัวอย่างด้วยโปรแกรม G*Power กำหนดค่า effect size เท่ากับ .50 และค่า power เท่ากับ .90 และขนาดอิทธิพลที่คำนวณได้จากงานวิจัยของ Winters et al. (2012) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ 27 คน และป้องกันกลุ่มตัวอย่างสูญหายระหว่างการวิจัย จึงเพิ่มกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 ทำให้ได้กลุ่มละ 30 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน (Myers & Hansen, 2006) ซึ่งได้มาโดยการเลือกสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม ซึ่งจัดห้องเรียนแบบคละความสามารถ ทำให้ได้เป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง ห้องละ 30 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ มีรายละเอียดวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. คณะผู้วิจัยติดต่อประสานงาน และชี้แจงวัตถุประสงค์ เพื่อขออนุญาตดำเนินการวิจัยและขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร
2. คณะผู้วิจัยจัดปฐมนิเทศนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาในระดับช่วงชั้นที่ 2 ที่ยินยอมเข้าร่วมการวิจัย เพื่อชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการวิจัย ชี้แจงให้เห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ที่จะได้รับจากการเข้าร่วมการวิจัย และสร้างความคุ้นเคยระหว่างคณะผู้วิจัยและนักเรียนที่เข้าร่วมการวิจัย
3. นักเรียนที่เข้าร่วมการวิจัยทำการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานทั่วไป แบบประเมินความรู้ในการป้องกันการติดสารเสพติด แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการป้องกันการติดสารเสพติด และแบบสอบถามพฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติด ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการดำเนินการทดลอง

4. คณะผู้วิจัยดำเนินการจัดโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E Model โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้จากการปฏิบัติและลงมือทำ ซึ่งประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การกระตุ้นความสนใจให้กับผู้เรียน (Stimulation) โดยนักเรียนถูกกระตุ้นด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ผ่านการตั้งคำถามจากประเด็นข่าวหรือเรื่องที่ถูกพูดถึงในสังคมที่นักเรียนสนใจเกี่ยวกับสารเสพติด เพื่อนำมาสู่การศึกษาค้นคว้า 2) การมีส่วนร่วมของผู้เรียนในการเรียนรู้ (Engagement) นักเรียนได้ทำการสืบค้นข้อมูลและศึกษาข้อมูลในการป้องกันการติดสารเสพติด โดยมีผู้สอนคอยดูแลและให้คำแนะนำ 3) การเรียนรู้แบบร่วมกัน (Collaborative Learning) มีการแบ่งกลุ่มตามความสนใจ เพื่อคิดและออกแบบการป้องกันการติดสารเสพติด โดยมีผู้สอนคอยดูแลและให้คำแนะนำ 4) การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เชิงรุก (Using active learning instructional strategies) ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการลงมือทำ 5) การรายงาน (Report) โดยนำเสนอผลที่ได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติ พร้อมทั้งสะท้อนคิดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ และ 6) การประเมินผล (Evaluation) พร้อมให้ข้อมูลย้อนกลับที่สร้างสรรค์ เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาตนเอง

5. นักเรียนที่เข้าร่วมการวิจัยทำการตอบแบบประเมินความรู้ในการป้องกันการติดสารเสพติด แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการป้องกันการติดสารเสพติด และแบบสอบถามพฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติด ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการดำเนินการทดลองเสร็จทันที

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ ลักษณะครอบครัว และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

ส่วนที่ 2 แบบประเมินความรู้ในการป้องกันการติดสารเสพติด ประกอบด้วยคำถามปลายปิดที่มีตัวเลือก 4 ตัวให้เลือกตอบหรือปรนัย จำนวน 10 ข้อ โดยสร้างมาจากแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการติดสารเสพติด เกณฑ์ในการให้คะแนน คือ ตอบถูก ได้ 1 คะแนน และตอบผิด ได้ 0 คะแนน คะแนนเต็ม 10 คะแนน การแปลผล คือ ผู้ที่ได้คะแนนสูงแสดงว่า มีความรู้สูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า ในการหาคุณภาพเครื่องมือ พบว่า แบบประเมินความรู้มีความตรงตามเนื้อหา โดยมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญด้านการป้องกันยาเสพติด จำนวน 3 คน โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวัด (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ซึ่งอยู่ในช่วง 0.67 ถึง 1.00 แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้นนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 30 คน โดยมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อมากกว่า 0.30 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha) เท่ากับ 0.87

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการป้องกันการติดสารเสพติด เป็นแบบสอบถามมาตราวัดแบบลิเคอร์ท 3 ระดับ โดยผู้ตอบประเมินตนเองว่ามีความคิดเห็นตามที่ระบุไว้ในแต่ละข้อในระดับใด จำนวน 15 ข้อ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ คือ สำหรับข้อความทางบวก ถ้าตอบเป็นเห็นด้วยที่สุด ให้ 3 คะแนน เฉย ๆ ให้ 2 คะแนน และไม่เห็นด้วยเลย ให้ 1 คะแนน ส่วนข้อความทางลบจะได้คะแนนในลักษณะตรงกันข้าม คะแนนเต็ม 45

คะแนน การแปลผล คือ ผู้ที่ได้คะแนนสูงแสดงว่า มีเจตคติที่มีต่อการป้องกันการติดสารเสพติดสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า ในการหาคุณภาพเครื่องมือ พบว่า แบบประเมินเจตคติมีความตรงตามเนื้อหา โดยมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญด้านการป้องกันยาเสพติด จำนวน 3 คน โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวัด (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ซึ่งอยู่ในช่วง 0.67 ถึง 1.00 แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้นนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 30 คน โดยมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อมากกว่า 0.30 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha) เท่ากับ 0.82

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามพฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติด เป็นแบบสอบถามในลักษณะรายงานตนเอง และเป็นมาตรวัดแบบลิเคอร์ท 3 ระดับ ซึ่งประกอบด้วยระดับความถี่ของพฤติกรรม/ทักษะในการป้องกันการติดสารเสพติด โดยผู้ตอบประเมินตนเองว่ามีความถี่ของพฤติกรรมตามที่ระบุไว้ในแต่ละข้อในระดับใด จำนวน 10 ข้อ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ คือ สำหรับข้อความทางบวก ถ้าตอบเป็นประจำ ให้ 3 คะแนน บางครั้ง ให้ 2 คะแนน และไม่เคยเลย ให้ 1 คะแนน ส่วนข้อความทางลบจะได้คะแนนในลักษณะตรงกันข้าม คะแนนเต็ม 30 คะแนน การแปลผล คือ ผู้ที่ได้คะแนนสูงแสดงว่า มีพฤติกรรม/ทักษะในการป้องกันการติดสารเสพติดสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า ในการหาคุณภาพเครื่องมือ พบว่า แบบประเมินพฤติกรรมมีความตรงตามเนื้อหา โดยมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญด้านการป้องกันยาเสพติด จำนวน 3 คน โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวัด (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ซึ่งอยู่ในช่วง 0.67 ถึง 1.00 แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้นนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 30 คน โดยมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อมากกว่า 0.30 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha) เท่ากับ 0.85

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

โปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E Model ประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ 1) ความมหัศจรรย์ของร่างกาย 2) การรู้เท่าทันพิษภัยยาเสพติด 3) ความเข้าใจความเสี่ยง และ 4) การดำเนินชีวิตด้วยพลังสร้างสรรค์ โดยพัฒนาขึ้นจากการศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดและการป้องกันยาเสพติด หน่วยการเรียนรู้ละ 1 ถึง 3 ชั่วโมง ใช้เวลาอบรมรวม 12 ชั่วโมง และรูปแบบกิจกรรมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ประกอบด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วย S.E.C.U.R.E. Model ดังตาราง 2 โดยมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญด้านการป้องกันยาเสพติด จำนวน 3 คน โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวัด (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ซึ่งอยู่ในช่วง 0.67 ถึง 1.00 แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ตาราง 2

รายละเอียดกิจกรรมในโปรแกรม

หน่วยการเรียนรู้ที่	ระยะเวลา (ชั่วโมง)	กระบวนการจัดการเรียนรู้
1. ความมหัสจรรย์ของร่างกาย	3	1) การกระตุ้นความสนใจ (Stimulation) 2) การมีส่วนร่วมของนักเรียนในการเรียนรู้ (Engagement)
2. การรู้เท่าทันพิษภัยยาเสพติด	3	3) การเรียนรู้แบบร่วมกัน (Collaborative Learning) 4) การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เชิงรุก
3. ความเข้าใจความเสี่ยง	3	(Using active learning instructional strategies)
4. การดำเนินชีวิตด้วยพลังสร้างสรรค์	3	5) การรายงานผลงาน (Report) 6) การประเมินผล (Evaluation) โดยมีผู้สอนเป็นผู้อำนวยการเรียนรู้และโค้ชอย่างใกล้ชิด

การวิเคราะห์ข้อมูล คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง คำนวณความถี่ เจตคติ และพฤติกรรมในการป้องกันปัญหาเสพติด ทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. การวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุคูณ (Multivariate Analysis of Covariance: MANCOVA) และพิจารณาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ ด้วยวิธีการของ Bonferroni Test

จริยธรรมในการวิจัย

งานวิจัยนี้ได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ของโรงพยาบาลนครปฐม และได้รับหนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยจากคณะกรรมาฯ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมีเลขที่โครงการวิจัย SWUEC 238/62 ผู้เข้าร่วมวิจัยทุกคนได้รับการพิทักษ์สิทธิ์ตามหลักการวิจัยในมนุษย์ ผู้วิจัยดำเนินการชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ระยะเวลา แนวทางการดำเนินกิจกรรม วิธีการเก็บข้อมูล การรักษาความลับด้านข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้เข้าร่วมวิจัยมีสิทธิ์ในการเข้าร่วมหรือขอยุติเข้าร่วมการวิจัยด้วยความสมัครใจโดยไม่ส่งผลกระทบต่อ ใดๆ กับกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น

ผลการวิจัย

คณะผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ณ โรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่ง

ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 36 คน (ร้อยละ 60) ลักษณะครอบครัวส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับครอบครัว จำนวน 35 คน (ร้อยละ 58) และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู แบบควบคุม จำนวน 25 คน (ร้อยละ 42)

ตอนที่ 2 การศึกษาผลของโปรแกรมป้องกันการติดยาเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ที่มีต่อความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการป้องกันการติดยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ภายหลังจากทดลอง

จากการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้น พบว่า ตัวแปรส่วนใหญ่มีการแจกแจงตัวแปรตามเป็นโค้งปกติโดยมีค่า Skewness และ Kurtosis อยู่ระหว่าง -1 ถึง 1 และเมื่อตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วม (Homogeneity of variance covariance matrices) ด้วย Box's M test พบว่า ส่วนใหญ่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อตรวจสอบความเท่ากันของความแปรปรวนตัวแปรตามด้วยวิธี Levene's Test พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของตัวแปรตามมีความเท่ากันทุกกลุ่ม และเมื่อทดสอบความสัมพันธ์ของข้อมูลโดยพิจารณาค่า Pearson correlation พบว่า อยู่ในช่วง 0.07 ถึง 0.55 ดังนั้น ในการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้น ผลเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติทดสอบ จึงทำการวิเคราะห์ตรวจสอบตัวแปร จัดกระทำและทดสอบสมมติฐานการวิจัยต่อไป

จากตาราง 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุคูณของผลของโปรแกรมป้องกันการติดยาเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ที่มีต่อความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ภายหลังจากทดลอง ซึ่งมีการใช้คะแนนในระยะก่อนการทดลองเป็นตัวแปรร่วม (Covariate) เพื่อให้คะแนนเริ่มต้นมีค่าเท่ากัน ผลการวิเคราะห์ พบว่า โปรแกรมป้องกันการติดยาเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model มีผลต่อความรู้ในการป้องกันการติดยาเสพติด เจตคติที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติด และพฤติกรรมการป้องกันการปัญหาเสพติด ในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ .05 (Wilks's Lambda = 0.82, F = 3.51) แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของความรู้ในการป้องกันการติดยาเสพติด เจตคติที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติด และพฤติกรรมการป้องกันการติดยาเสพติดของกลุ่มทดลองมีความแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างน้อย 1 คู่

ตาราง 3

การศึกษาผลของโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ที่มีต่อความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ภายหลังจากทดลอง (กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน และ กลุ่มควบคุมจำนวน 30 คน)

แหล่งความแปรปรวน	ค่าสถิติ Wilks's Lambda	Hypothesis df	Error df	Multivariate F test
กลุ่ม	0.82	3.00	47.00	3.51*

หมายเหตุ * $p < .05$

ตาราง 4

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติดของนักเรียน จำแนกตามกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนและหลังการทดลอง (จำนวน 60 คน)

ตัวแปร	คะแนนเต็ม	ระยะก่อนการทดลอง					ระยะหลังการทดลอง					
		กลุ่มทดลอง (n = 30 คน)		กลุ่มควบคุม (n = 30 คน)		F	กลุ่มทดลอง (n = 30 คน)		กลุ่มควบคุม (n = 30 คน)		F	η^2
		M	SD	M	SD		M	SD	M	SD		
ความรู้	10	3.40	1.30	3.53	1.61	0.12	4.73	1.44	3.70	1.58	12.06*	0.18
เจตคติ	45	35.63	5.70	38.57	5.81	3.90	39.83	4.71	38.23	6.06	10.21*	0.16
พฤติกรรม	30	23.73	1.80	23.20	3.47	0.56	24.97	2.86	23.43	3.94	3.31	0.06

หมายเหตุ * $p < .05$

จากตาราง 4 เมื่อพิจารณาในระยะก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนรวมเฉลี่ยในด้านความรู้ในการป้องกันการติดสารเสพติด ด้านเจตคติที่มีต่อการป้องกันการติดสารเสพติด และด้านพฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติด ไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามลำดับ ในขณะที่เมื่อพิจารณาในระยะหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนรวมเฉลี่ยในด้านความรู้ในการป้องกันการติดสารเสพติด และเจตคติที่มีต่อการป้องกันการติดสารเสพติด แตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาคะแนนรวมเฉลี่ยในด้านพฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติด กลับพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนรวมเฉลี่ยในด้านพฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติดไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาค่าขนาดอิทธิพล (η^2) พบว่ามีค่าเท่ากับ 0.18, 0.16 และ 0.06 ตามลำดับ บ่งชี้ให้เห็นว่า ความแตกต่างของความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมในการป้องกันการติดสารเสพติด ระหว่างกลุ่มทดลองและควบคุมเป็นผลมาจากอิทธิพลของผลของโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model

อภิปรายผลการวิจัย

กลุ่มนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model มีคะแนนความรู้เฉลี่ยมากกว่ากลุ่มควบคุม เนื่องจากโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างสนุกสนาน เพลิดเพลิน และเกิดความไหลลื่นในการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนเปิดใจที่จะเรียนรู้จนเกิดความรู้และความเข้าใจผ่านกระบวนการจัดการเรียนรู้เชิงรุกที่ครอบคลุมเนื้อหาในการส่งเสริมทักษะชีวิตให้แก่นักเรียนที่เข้าร่วมการอบรม และทราบแนวทางในการดำเนินชีวิตอย่างสร้างสรรค์ไม่นำตัวไปข้องเกี่ยวกับอบายมุขและสารเสพติดทุกชนิด นอกจากนี้ นักเรียนยังได้รับประสบการณ์ตรงผ่านกิจกรรมช่วยพัฒนาทักษะต่าง ๆ ได้แก่ ทักษะการปฏิเสธ ทักษะการตัดสินใจ ทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ทักษะการสร้างความตระหนัก และการบริการจัดการอารมณ์เพื่อนำไปใช้เมื่อเผชิญกับสถานการณ์เสี่ยงเกี่ยวกับปัญหาเสพติด และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ จนเกิดกระบวนการคิดวิเคราะห์ที่เป็นระบบและสามารถวางแผน ประเมินค่าได้ โดยมีผู้จัดการกิจกรรมสวมบทบาทเป็นโค้ชและอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ในการป้องกันปัญหาเสพติดเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับ Eko et al. (2018) ที่พบว่า การจัดการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ในการป้องกันปัญหาเสพติด โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนที่ศึกษาในระดับประถมศึกษาได้ลงมือทำกิจกรรมผ่านมัลติมีเดียแบบมีปฏิสัมพันธ์ (Interactive Multimedia) ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ที่เพิ่มขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม จากผลการวิจัยพบว่า ระดับคะแนนความรู้ในการป้องกันการติดสารเสพติดของกลุ่มทดลองหลังการทดลองอยู่ในระดับปานกลาง เช่น การศึกษาของ Chotiwarangkul (2022) ที่พบว่า เด็กและเยาวชนยังมีความรู้ในการป้องกันตนเองจากยาเสพติดในเชิงประจักษ์น้อยมาก แต่รับรู้ถึงพิษภัย อันตราย และฤทธิ์ของสารเสพติดเท่านั้น

เมื่อพิจารณาในด้านเจตคติที่มีต่อการป้องกันการติดสารเสพติด ภายหลังการทดลองกลุ่มนักเรียนที่ได้รับโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model มีเจตคติที่ดีในการป้องกันปัญหาเสพติดมากกว่ากลุ่มควบคุม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model เป็นการจัดการกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ มีเป้าหมายและรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรม และเกิดความสนใจ มีแรงจูงใจในการเรียนรู้ รวมทั้งกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความรักและภาคภูมิใจในตนเอง สามารถพัฒนาตัวเองได้ ผ่านการคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็นในป้องกันปัญหาเสพติดภายใต้ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและปลอดภัย นำไปสู่การมีเจตคติที่ดีในการป้องกันปัญหาเสพติด ซึ่งเจตคติเป็นเรื่องของอารมณ์ ความรู้สึกภายในตัวบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และสามารถเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางบวก ลบ หรือเป็นกลางได้ อันเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในขณะนั้น เช่น แรงจูงใจทางชีวภาพ (Biological motivation) ข่าวสารข้อมูล (Information) การเข้ากลุ่ม (Group affiliation) ประสบการณ์ (Experience) หรือลักษณะท่าทาง (Personality) เป็นต้น (Rheu, 2020) นอกจากนี้แล้ว โปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ยังทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ด้วยอารมณ์เชิงบวก ผ่านได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมจนสำเร็จ ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าและมีความสุขในการเรียนภายใต้บรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตร (Au et al., 2018)

แต่อย่างไรก็ตาม กลุ่มนักเรียนที่ได้รับโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model มีพฤติกรรมในการป้องกันปัญหาเสพติดภายหลังการทดลองไม่แตกต่างเมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุม เนื่องจากในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนั้นจำเป็นต้องอาศัยช่วงระยะเวลาจำนวนหนึ่งจึงจะเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ เช่น การนอกจากนี้พฤติกรรมในการป้องกันปัญหาเสพติดยังได้รับอิทธิพลมาจากหลายปัจจัย ทั้งปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Factors) และปัจจัยภายนอก (External Factors) (Glanz et al., 2008) ดังนั้น การส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมในการป้องกันปัญหาเสพติดต้องบูรณาการปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยภายนอก ซึ่งอาจจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมในการป้องกันปัญหาเสพติดของเยาวชนที่เพิ่มขึ้นและยั่งยืน โดยในการศึกษาของ Kucharoen (2023) พบว่า พฤติกรรมในการป้องกันปัญหาเสพติดของเด็กและเยาวชนได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ปัจจัยภายในบุคคล ครอบครัว เศรษฐกิจ และสภาพแวดล้อมร่วมกันส่งอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยผ่านปัจจัยทางจิตวิทยา เช่นเดียวกับการศึกษาของ Ubonsai et al. (2018) ที่ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันปัญหาเสพติดของวัยรุ่นโดยใช้การวิเคราะห์ทอริมานจากงานวิจัยจำนวน 21 เรื่อง พบว่า ปัจจัยจิตลักษณะ สถานการณ์ และจิตลักษณะตามสถานการณ์มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการป้องกันปัญหาเสพติด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. ช่วงระยะเวลาในการจัดกิจกรรมไม่ควรเกิน 3 ชั่วโมงต่อครั้ง เนื่องจากนักเรียนอาจเกิดความเหนื่อยล้าหรือพร้อมไม่ในการเรียนรู้ ผู้สอนหรือวิทยากรควรสังเกตสภาวะทางอารมณ์ของนักเรียนอย่างใกล้ชิด และปรับเปลี่ยนการดำเนินกิจกรรมให้เหมาะสมกับสถานการณ์และบริบทของนักเรียน

2. การให้ความรู้ในการป้องกันตนเองจากยาเสพติดอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ ต้องเปลี่ยนความเชื่อและบรรทัดฐานที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับยาเสพติดด้วย เนื่องจากความรู้ในการป้องกันการติดสารเสพติดนั้นได้รับอิทธิพลมาจากความเชื่อและบรรทัดฐานที่ติดตัวเด็กมา

3. หน่วยงานในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข และสำนักคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด มูลนิธิต่างๆ ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในเยาวชน สามารถนำโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ไปเป็นแนวทางในการกิจกรรมเพื่อป้องกันปัญหาเสพติดให้แก่แก่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา และควรมีการกระตุ้นและติดตามผลอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ผู้บริหารระดับสูงของกระทรวงศึกษาธิการควรบรรจุโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ลงในหลักสูตรป้องกันยาเสพติด โดยกำหนดเป็นนโยบายที่สอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาและติดตามผลในระยะยาวถึงผลโปรแกรมป้องกันการติดสารเสพติดด้วย S.E.C.U.R.E. Model ที่มีต่อการป้องกันยาเสพติดในเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงในการใช้ยาเสพติด

2. ควรศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่อยู่ในระดับภายในบุคคลและสภาพแวดล้อมภายนอกที่ส่งผลต่อการป้องกันยาเสพติดในเด็กและเยาวชน นำไปสู่การเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการป้องกันการติดสารเสพติดต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- Akça, S. Ö., & Turan, A. P. (2023). Substance abuse and its prevention in adolescents. *Addicta: The Turkish Journal on Addictions*, 10(1), 86-92.
[https://www.addicta.com.tr/Content/files/sayilar/35/ADDCT_20220084%2086-92%20\(2\).pdf](https://www.addicta.com.tr/Content/files/sayilar/35/ADDCT_20220084%2086-92%20(2).pdf)
- Au, W. C. C., & Kennedy, K. J. (2018). A Positive Education Program to Promote Wellbeing in Schools: A Case Study from a Hong Kong School. *Higher Education Studies*, 8(4), 9-22.
- Bourdige, C., Brousse, G., Morel, F., Pereira, B., Lambert, C., Izaute, M., & Teissedre, F. (2022). Intervention Program Based on Self: A Proposal for Improving the Addiction Prevention Program Unplugged through Self-Concept. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(15), 8994. <https://doi.org/10.3390/ijerph19158994>
- Chotiwarangkul, N. (2022). Evaluation of Knowledge, Attitude towards Drug Use and Drug Therapy in Drug Treatment Program at Sawanpracharak Hospital, Nakhonsawan. *Region 3 Medical and Public Health Journal*, 19(3), 236-257.
- Eko, A. B., Anitah, M. S., & Suryani, N. (2018). Utilization of interactive multimedia for drug abuse prevention in social studies at elementary schools. *The 2nd International Conference on Technology, Education, and Social Science 2018 (The 2nd ICTESS 2018)*, 180 -184. <https://ejurnal.unisri.ac.id/index.php/proictss/article/view/2161>
- Glanz, K., Rimer, B. K., & Viswanath, K. (2008). *Health behavior and health Education: Theory, research, and practice*. Jossy-Bass.
- Kanato, M., & Leyatikul, P. (2023). Substances Use among Thai Teenager, 2022. *ONCB Journal*, 39(1), 34-45. https://www.oncb.go.th/EN_ONCB/Pages/publications.aspx
- Kucharoen, A. (2023). The Causal Factors of Thai Teenager's Drug Addiction Behavior: Analysis of Model Invariance between Male and Female Adolescents. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 8(5), 235-255. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/IJBS/article/view/257842>
- Layman, H. M., Thorisdottir, I. E., Halldorsdottir, T., Sigfusdottir, I. D., Allegrante, J. P., & Kristjansson, A. L. (2022). Substance Use Among Youth During the COVID-19 Pandemic: A Systematic Review. *Current Psychiatry Reports*, 24(6), 307-324. <https://doi.org/10.1007/s11920-022-01338-z>

- Medina-Mora, M. E. (2005). Prevention of substance abuse: A brief overview. *World Psychiatry*, 4(1), 25-30. <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC1414714/>
- Naiyaphat, O. (2005). *Quantitative and qualitative research methods in behavioral sciences and social sciences*. Pimlak. [in Thai]
- Nawi, A. M., Ismail, R., Ibrahim, F., Hassan, M. R., Manaf, M. R. A., Amit, N., Ibrahim, N., & Shafurdin, N. S. (2021). Risk and protective factors of drug abuse among adolescents: A systematic review. *BMC Public Health*, 21(1), 2088. <https://doi.org/10.1186/s12889-021-11906-2>
- Phuangphae, P. (2017). Creativity-based learning in Social Studies. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*, 10(5), 365-374.
- Rheu, M. (2020). *Attitude*. In J. Bulck (Ed.), *The International Encyclopedia of Media Psychology*. <https://doi.org/10.1002/9781119011071.iemp0181>
- Ruechaipanit, W. (2015). Creativity-based Learning (CBL). *Walailak Journal of Learning Innovations*, 1(2), 23-37. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jliwu/article/view/95056>
- Seligman, M. (2011). *Flourish: A Visionary New Understanding of Happiness and Well-being*. Free Press.
- Siriwatanamethanon, J., Nuntaboot, K., Buatee, S., Aryamuang, S., & Dodgson, J. L. A. (2012). Strategies to Prevent Drug Abuse among Primary School Students. *International Journal of Behavioral Science*, 7(1), 59-72. <https://doi.org/10.14456/ijbs.2012.4>
- Srisengthong, P. (2019). Factors to Enhance the Effectiveness of the Working Approach of Drug Addiction Prevention in Bangkok, Thailand. *International Journal of Criminal Justice Sciences*, 14(2), 99-119. <https://doi.org/10.5281/zenodo.3712041>
- Substance use prevention services. (2022). Prevention standards and practices manual. <http://publichealth.lacounty.gov/sapc/prevention/PV/PreventionStandardsManual.pdf>
- Tremblay, M., Baydala, L., Khan, M., Currie, C., Morley, K., Burkholder, C., Davidson, R., & Stillar, A. (2020). Primary Substance Use Prevention Programs for Children and Youth: A Systematic Review. *Pediatrics*, 146(3), e20192747. <https://doi.org/10.1542/peds.2019-2747>
- United Nations Office on Drug and Crime. (2023). *World Drug Report 2023*. United Nations publication.

- Ubonsai, K., Charoensuk, O., & Voracharoensri, S. (2018). Psycho-Social Factors correlating with Drugs Abuse Preventive Behaviors among Thai Adolescence: Application of Meta-Analysis. *Journal of Behavioral Science for Development*, 10(2), 21-40. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JBSD/article/view/122402>
- Warren, J. A., Hof, K. R., McGriff, D., & Morris, L. N. B. (2012). Five experiential learning activities in addictions education. *Journal of Creativity in Mental Health*, 7(3), 272-288. <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/15401383.2012.710172?journalCode=wcmh20>
- Winters, K. C., Fahnhorst, T., Botzet, A., Lee, S., & Lalone, B. (2012). Brief intervention for drug-abusing adolescents in a school setting: Outcomes and mediating factors. *Journal of Substance Abuse Treatment*, 42, 279–288. <https://doi.org/10.1016/j.jsat.2011.08.005>